



REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 9 PŽ-2163/2019-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Srđana Šimca, predsjednika vijeća, Dubravke Zubović, sutkinje izvjestiteljice i Nevenke Marković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ADRIA ČELIK d.o.o. u stečaju, OIB 34606600284, Kašel Sućurac (Grad Kaštela), Cesta dr. Franje Tuđmana 78, kojeg zastupa punomoćnica Marina Krka, odvjetnica iz Odvjetničkog društva Krka i Krka iz Splita, protiv tuženika TECHCOM GmbH, OIB 23444430505, SR Njemačka, Munchen, Pommernstrasse 13, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Kallay i partneri iz Zagreba, uz sudjelovanje umješaka na strani tužitelja CE-ZA-R d.o.o., OIB 03860945174, Zagreb, Josipa Lončara 15 i C.I.O.S. d.o.o., OIB 69951536922, Zagreb, Josipa Lončara 15, koje zastupa punomoćnik Ante Glamuzina, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o. iz Zagreba, radi pobijanja pravne radnje, odlučujući o tuženikovoј žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-612/2016 od 1. veljače 2019., u sjednici vijeća održanoj 1. lipnja 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-612/2016 od 1. veljače 2019. u točkama 1. i 2. izreke, u točki 3. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju parnični trošak u iznosu od 360.562,50 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena od 1. veljače 2019. do isplate i u dijelu u kojem je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 292.456,25 kn; te u točki 4. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti umješakima parnični trošak u iznosu od 126.250,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno

razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. veljače 2019. do isplate.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-612/2016 od 1. veljače 2019. u točki 3. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju parnični trošak u iznosu od 564.125,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 1. veljače 2019. do isplate i u točki 4. izreke u dijelu kojim je naloženo tuženiku nadoknaditi umješacima solidarno parnični trošak u iznosu od 498.500,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 1. veljače 2019. do isplate, i sudi:

1. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u iznosu od 564.125,00 kn (petstošezdesetčetiristisućestodvadesetpet kuna) sa zakonskom zateznom kamatom od 1. veljače 2019. do isplate.

2. Odbijaju se umješaci sa zahtjevom za solidarnu naknadu parničnog troška u iznosu od 498.500,00 kn (četiristodevedesetosamtisućapetsto kuna) sa zakonskom zateznom kamatom od 1. veljače 2019. do isplate.

III. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troška sastava odgovora na žalbu u iznosu od 130.000,00 kn.

r i j e š i o j e

Odbacuje se tuženikova žalba protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-612/2016 od 1. veljače 2019. u točki 3. izreke u dijelu u kojem je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 292.456,25 kn.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-612/2016 od 1. veljače 2019. utvrđeno je da je prema stečajnoj masi Adria Čelik d.o.o. u stečaju bez pravnog učinka Sporazum o zasnivanju lebdećeg založnog prava od 12. studenog 2014. solemniziran od strane javnog bilježnika Marijana Jurića iz Zagreba poslovni broj OV-12059/2014. (točka 1. izreke). Ovlašten je tužitelj na temelju ove presude kod Financijske agencije Služba upisa/upisničko mjesto Split, izvršiti brisanje založnog prava upisanog u ulošku glavne knjige broj 6513-334/14 (točka 2. izreke). Naloženo je tuženiku u roku od 8 dana nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 924.687,50 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 1. veljače 2019. do isplate, a u dijelu za više zatraženi trošak u iznosu od 292.456,25 kn tužiteljev zahtjev je odbijen (točka 3. izreke). Naloženo je tuženiku nadoknaditi umješacima solidarno parnični trošak u iznosu od 625.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 1. veljače 2019. do isplate (točka 4. izreke).

2. Protiv te presude tuženik je u cijelosti podnio žalbu zbog svih žalbenih razloga označenih u čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 70/19; dalje: ZPP) s prijedlogom drugostupanjskom sudu preinačiti pobijanu presudu i odbiti tužbeni zahtjev, odnosno podredno predlaže ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti istom sudu na ponovno suđenje. Traži trošak sastava žalbe u ukupnom iznosu od 135.000,00 kn.

3. Tužitelj je odgovorio na tužnikovu žalbu koju u cijelosti smatra neosnovanom te predlaže odbiti žalbu i potvrditi pobijanu presudu. Stavlja zahtjev za naknadu troška sastava odgovora na žalbu u ukupnom iznosu od 130.000,00 kn.

4. Žalba tuženika nije osnovana, osim u odnosu na dio odluke o parničnom trošku.

5. Ispitavši pobijanu presudu sukladno odredbi čl. 365. st. 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i s obzirom na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je pobijana presuda pravilna i zakonita osim u dijelu odluke o parničnom trošku, a zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

6. Uvodno se ukazuje da se predmetno radi o stečaju s međunarodnim elementom budući da je razlučni vjerovnik u ovom predmetu strana pravna osoba, pa budući da je stečaj nad stečajnim dužnikom Adria Čelik d.o.o. u stečaju otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-45/2015 od 18. studenog 2015., predmetno se primjenjuje Uredba vijeća (EZ) broj 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku. Navedena Uredba uređuje između ostalog i nadležnost suda država članica. Tako u čl. 3. Uredbe, kojim je regulirana međunarodna nadležnost, proizlazi da sudovi države članice unutar čijeg državnog područja se nalazi središte dužnikova glavnog interesa imaju nadležnost pri pokretanju stečajnog postupka. U slučaju trgovačkog društva ili pravne osobe, a u nedostatku dokaza o suprotnom, pretpostavlja se da je mjesto njihovog sjedišta ujedno i središte glavnog interesa. Navedena Uredba također regulira u čl. 4. pravo koje se primjenjuje, pa tako, ako ova Uredba ne propisuje drugačije, pravo koje važi za stečajne postupke i njihove posljedice jest ono države članice na čijem državnom području su takvi postupci pokrenuti, a koja se u daljnjem tekstu navodi kao „država u kojoj je pokrenut postupak“.

7. Imajući u vidu naprijed izneseno, te činjenicu da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-45/2015 od 18. studenog 2015. otvoren stečajni postupak, a da je prijedlog za otvaranje stečajnog postupka podnesen 8. travnja 2015., valja zaključiti da se predmetno kao mjerodavno pravo primjenjuju odredbe Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 46/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12; dalje: SZ).

8. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je utvrđenje da je bez učinka prema stečajnoj masi stečajnog dužnika Adria Čelik d.o.o. u stečaju Sporazum o zasnivanju lebdećeg založnog prava zaključen 12. studenog 2014. između tuženika kao

zalogoprimca i tužitelja kao zalagodavca, a koji je Sporazum solemniziran od strane javnog bilježnika Marijana Jurića iz Zagreba poslovni broj OV-12059/2014.

9. Tužba radi pobijanja pravnih radnji je institut kojim se, u stečajnom postupku, omogućava pobijanje pravnih radnji dužnika poduzetih prije otvaranja stečajnog postupka s ciljem boljeg namirenja stečajnih vjerovnika. Upravo zbog toga pravo podnijeti ovu tužbu imaju stečajni vjerovnici ili stečajni upravitelj u smislu odredbe čl. 141. st. 1. SZ-a.

10. Stečajni vjerovnici su osobni vjerovnici dužnika koji u vrijeme otvaranja stečajnog postupka imaju koju imovinskopravnu tražbinu prema njemu (arg iz čl. 70. st. 1. SZ-a). Budući da se mogu pobijati pravne radnje poduzete (u pravilu) prije otvaranja stečajnog postupka kojima se (stečajni) vjerovnici oštećuju, odnosno neki od njih pogoduju, treba uzeti da se može pobijati svaka radnja kojom se oštećuje ukupnost stečajnih vjerovnika. Svrha kojom se pobijanjem pravne radnje želi postići je vratiti u stečajnu masu ono što je iz nje pobojom radnjom izašlo da bi se povećala mogućnost boljeg namirenja stečajnih vjerovnika.

11. Upravo zbog toga su odredom čl. 127. SZ-a propisane opće pretpostavke za pobijanje pravne radnje, a to su: 1.) da je otvoren stečajni postupak, 2.) da su radnje poduzete prije otvaranja stečajnog postupka, 3.) da su pravnim radnjama oštećeni stečajni vjerovnici i 4.) da bi krajnji rezultat pobijanja pravnih radnji bila veća mogućnost namirenja tražbina stečajnih vjerovnika.

12. Budući da oštećenje vjerovnika pretpostavlja da je pravnom radnjom, ekonomski gledano, smanjena mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika, ne bi bile poboje radnje kojima se na prvi pogled smanjuje imovina dužnika, ako se stečajni vjerovnici, i kad ona ne bi bila poduzeta, ne bi mogli bolje namiriti. Ne bi bile poboje ni radnje kojima se otuđuju ili opterećuju predmeti, osobito nekretnine, koji su već tako opterećene nepobojskim stvarnim pravima, pa tim pravima neosigurani vjerovnici (stečajni vjerovnici) ne bi mogli očekivati da bi bili iz njih namireni.

13. U konkretnom slučaju, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio kako su ispunjene sve opće pretpostavke, jer iz podataka u spisu nesporno proizlazi da tužitelj je dokazao da bi krajnji rezultat pobijanja bila veća mogućnost namirenja tražbina stečajnih vjerovnika.

14. Dakle, u slučaju podnošenja tužbe radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, prvostupanjski sud je prvenstveno dužan utvrditi je li tužitelj dokazao postojanje općih procesnih pretpostavki propisanih odredbom čl. 141. SZ-a, a zatim općih pretpostavki uređenih odredbom čl. 127. SZ-a. Tek nakon utvrđenja postojanja navedenih pretpostavki, sud je dužan utvrditi postojanje posebnih pretpostavki na koje ukazuje tužitelj, u konkretnom slučaju, da je došlo do oštećenja vjerovnika predviđeno odredbom čl. 131. SZ-a.

15. Iz rješenja o otvaranju stečajnog postupka od 18. studenog 2015. proizlazi da je ispunjena prva opća pretpostavka iz čl. 127. SZ-a. Dalje, spisu je priložen zaključak suda od 28. lipnja 2016. kojim se upućuje stečajni upravitelj pokrenuti

parnični postupak radi pobijanja pravne radnje navedenog Sporazuma, a tužba je podnesena 12. rujna 2016. pa proizlazi da je tužba pravovremena u smislu odredbe čl. 141. st. 2. SZ-a, koja propisuje da se tužba za pobijanje pravnih radnji može podnijeti u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka. Druga posebna procesna pretpostavka uređena je odredbom čl. 141. st. 4. SZ-a koja propisuje da stečajni upravitelj može podnijeti tužbu za pobijanje pravnih radnji samo na temelju odobrenja stečajnog suca; a sve kako to proizlazi iz zaključka suda od 28. lipnja 2016. (list 134. spisa).

16. U daljnjem tijeku postupka prvostupanjski sud je ispitao postojanje općih pretpostavki za pobijanje predmetnih pravnih radnji: 2. da je otvoren stečajni postupak, 2. da su radnje poduzete prije otvaranja stečajnog postupka, 3. da su pravnim radnjama oštećeni stečajni vjerovnici i 4. da bi krajnji rezultat pobijanja pravnih radnji bila veća mogućnost namirenja tražbina stečajnih vjerovnika.

17. Prvostupanjski sud je utvrđivao postojanje ovih općih pretpostavki koje moraju biti kumulativno ispunjene da bi sud odlučivao o postojanju posebne pretpostavke za pobijanje pravnih radnji. Iz stanja spisa proizlazi da su ispunjene opće pretpostavke jer je otvoren stečajni postupak i radnje koje se pobijaju, poduzete su prije otvaranja stečajnog postupka, te imajući u vidu činjenično stanje spisa valjalo je zaključiti da je tužitelj dokazao da su pravnim radnjama oštećeni stečajni vjerovnici, odnosno da bi krajnji rezultat pobijanja pravne radnje bila veća mogućnost namirenja tražbina stečajnih vjerovnika.

18. U konkretnom slučaju na tužitelju je bio teret dokazivanja da bi stečajni vjerovnici mogli očekivati da se pobožnom radnjom može ostvariti dovoljno sredstava za namirenje tražbina vjerovnika. Dakle, primjenom pravila iz odredbe čl. 7. ZPP-a, stečajni dužnik kao tužitelj dužan je dokazati tvrdnje iz čl. 127. SZ-a. Tužitelj je bio dužan dokazati da je pobijana pravna radnja dovela do oštećenja stečajnih vjerovnika u njihovoj ukupnosti, te pod pretpostavkom da se krajnji rezultat pobijanja očituje u povećanju mogućnosti namirenja svih vjerovnika.

19. Iz spisa proizlazi da je predmetni Sporazum o zasnivanju lebdećeg založnog prava od 12. studenog 2014. sklopljen između Techcom GmbH, društvo s ograničenom odgovornošću osnovano prema zakonima SR Njemačke, kao zalogoprimac i Adria Čelik d.o.o., Kaštel Sućurac kao zalagodavac. U uvodu Sporazuma je navedeno da je trgovačko društvo Fe Magnetit d.o.o. Split pripojeno zalagodavcu (tužitelju) kao društvu preuzimatelju 11. srpnja 2014., te da su Fe Magnetit d.o.o. Split i zalogoprimac (tuženik) zaključili Ugovor o zajmu od 1. lipnja 2012. u skladu s kojim je zalogoprimac pristao odobriti zalagodavcu zajam u ukupnom iznosu glavnice od 12.400.000,00 EUR, a sve prema odredbama i uvjetima kako su navedeni u Ugovoru o zajmu.

20. Polazeći od činjenice da je krajnji rezultat pobijanja pravne radnje veća mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika, te da je osnovno pravilo da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika (arg. iz čl. 219. ZPP-a), pa bi sukladno tom pravilu pobijatelj trebao dokazati da bi uspješnim pobijanjem došlo do povećanja

stečajne mase i povećanja mogućnosti namirenja svih vjerovnika. Međutim, u situaciji kada je stečaj otvoren zbog insolventnosti stečajnog dužnika, a što je predmetno slučaj, po samoj prirodi stvari tu činjenicu ne treba dokazati do stupnja izvjesnosti, već je dovoljno tek učiniti vjerojatnom nedostatnost stečajne mase, a protivnik pobijanja bi trebao dokazati da i bez pobijanja postoji mogućnost namirenja i stečajnih vjerovnika (tako i Revt-147/12 i Revt-313/18). Imajući u vidu izneseno, valja zaključiti da je sud prvog stupnja pravilnom primjenom materijalnog prava odlučio o tužbenom zahtjevu; a sve kako je sud prvog stupnja odlučio u točki 1. izreke pobijane presude.

21. Ovdje se ukazuje da je pravilnom primjenom materijalnog prava umješaačima valjalo priznati pravni interes za sudjelovanje u parnici na strani tužitelja. Iz spisa proizlazi da je sud raspravnim rješenjem od 13. studenog 2018. (list 613. spisa) dopustio sudjelovanje umješaača CE-ZA-R d.o.o. Zagreb i C.I.O.S. d.o.o. Zagreb na strani tužitelja; a sve u smislu čl. 206. ZPP-a, kojom odredbom je regulirano sudjelovanje umješaača u parnici. Tako prema čl. 206. st. 1. ZPP-a osoba koja ima pravni interes da u parnici koja teče među drugim osobama jedna od stranaka uspije, može se pridružiti toj stranci. Naime, iz podataka u spisu proizlazi da umješaač C.I.O.S. d.o.o. Zagreb ima založno pravo na pokretninama koje su obuhvaćene predmetnim Sporazumom, te da je umješaač CE-ZA-R d.o.o. Zagreb stečajni vjerovnik tužitelja čije potraživanje je prijavljeno u stečajnom postupku i iznosi 27.376.089,02 kn, od čega je iznos od 22.814.687,09 kn osporen od strane tuženika, a iznos od 16.613.446,50 kn ovaj umješaač ostvaruje kao razlučni vjerovnik – valja zaključiti da tužiteljevim uspjehom u ovom sporu bi se povećala vjerojatnost većeg stupnja namirenja tražbine ovih umješaača u stečajnom postupku. Iz ovog valja zaključiti da je sud prvog stupnja pravilno dopustio njihovo stupanje u parnici na strani tužitelja.

22. Međutim, odlučujući o parničnim troškovima sud prvog stupnja je pravilno primijenio određenja iz čl. 154. st. 1. ZPP-a u odnosu na osnovu dosuđenog troška, međutim pogrešno je primijenio materijalno pravo iz čl. 155. st. 1. ZPP-a.

23. Pri odlučivanju o naknadi troškova postupka na koje ima pravo tužitelj, valjalo je uzeti u obzir samo one troškove koji su bili svrhoviti za vođenje parnice, a ne i one troškove koji su bili svrhoviti za pojedinu parničnu stranku. Pravilnom primjenom određenja iz čl. 155. st. 1. ZPP-a, je propisano da će sud pri odlučivanju koji će se troškovi stranci nadoknaditi uzeti u obzir samo troškove koji su bili potrebni radi vođenja parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni, te o visini troškova valjalo je odlučiti ocjenjujući brižljivo sve okolnosti. Iz citirane zakonske odredbe proizlazi upravo dužnost suda da ocjenjuje koji su troškovi bili potrebni, pri čemu valja reći da sud, mora imati u vidu svrhovitost ostvarenih troškova u odnosu na vođenje konkretne parnice, a ne eventualnu svrhovitost nekog od ostvarenih troškova u odnosu na pojedinu parničnu stranku na čiji teret su ti troškovi ostvareni. Isto tako, valjalo je ocjenjivati kvalitetu obavljenih radnji, analizirati sadržaj upućenih podnesaka, a sve upravo po kriteriju svrhovitosti za vođenje postupka.

24. Tako je tužitelju pravilnom primjenom materijalnog prava te odredaba Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj:

142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa) valjalo priznati sljedeći parnični trošak: za sastav tužbe prema Tbr. 7. t. 1. Tarife iznos od 100.000,00 kn, za zastupanje na ročištu 11. listopada 2018. prema Tbr. 9. t. 2. Tarife iznos od 50.000,00 kn, za zastupanje na ročištu 13. studenog 2018. prema Tbr. 9. t. 1. Tarife iznos od 100.000,00 kn, za sastav podnesaka od 26. ožujka 2018., 4. svibnja 2018., 209. rujna 2018., 25. listopada 2018., 3. travnja 2018. i 15. lipanja 2018. prema Tbr. 8. t. 3. Tarife iznos od po 500,00 kn, za ročište za objavu presude prema Tbr. 9. t. 3. Tarife iznos od 500,00 kn, ili ukupno 253.500,00 kn kojem iznosu valja pridodati 25% na ime PDV-a ili 63.375,00 kn, odnosno sveukupno 316.875,00 kn. Ovom iznosu treba pribrojiti trošak sudske pristojbe za tužbu i presudu u iznosu od 10.000,00 kn, te trošak sudskog tumača u iznosu od 33.687,50 kn; što ukupno iznosi 360.562,50 kn na ime troška na koji tužitelj ima pravo.

25. Za previsoko dosuđeni parnični trošak u iznosu od 564.125,00 kn valjalo je preinačiti pobijanu presudu u točki 3. izreke i za taj dio parničnog troška odbiti tužiteljev zahtjev, a sve kako je odlučeno u točki II.1. izreke ove drugostupanjske presude.

26. Odlučujući o troškovima umješaača, valjalo je umješaačima priznati trošak zastupanja na ročištu 11. listopada 2018. prema Tbr. 9. t. 2. Tarife iznos od 50.000,00 kn, za zastupanje na ročištu 13. studenog 2018. prema Tbr. 9. t. 2. Tarife iznos od 50.000,00 kn, za sastav podnesaka od 11. svibnja 2018. i 19. listopada 2018. prema Tbr. 8. t. 3. Tarife iznos od po 500,00 kn; ili ukupno 101.000,00 kn na koji iznos ima pravo na 25% na ime PDV-a ili 25.250,00 kn, tako da ukupni trošak umješaača iznosi 126.250,00 kn.

27. Za previsoko dosuđeni parnični trošak umješaačima u iznosu od 498.500,00 kn valjalo je taj zahtjev odbiti i odlučiti u točki II.2. izreke ove drugostupanjske presude.

28. Slijedom iznesenog, valjalo je zaključiti da navodima žalbe tuženik nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude, budući da u žalbi nije naveo ni jedan konkretan navod.

29. Zbog toga je valjalo na temelju čl. 368. st. 1. ZPP-a odlučiti kao u točki I. izreke ove drugostupanjske presude; a na temelju čl. 373. t. 3. ZPP-a kao u točki II. izreke ove drugostupanjske presude.

30. Odbijen je tužiteljev zahtjev da se tuženiku naloži da mu plati parnični trošak za odgovor na žalbu u iznosu od 130.000,00 kn, jer ta postupovna radnja nije bila potrebna za vođenje ove parnice (čl. 166. st. 1. u vezi s čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP-a).

31. Stoga je riješeno kao u točki III. izreke ove drugostupanjske presude.

32. Na priznati parnični trošak tužitelj ima pravo na zatezne kamate od dana donošenja odluke, a sve u smislu čl. 30. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17).

33. Iz navedenog proizlazi kako tuženik nije uspio u ovom žalbenom postupku u odnosu na odluku o glavnoj stvari, zbog čega nema pravo na trošak tog postupka u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. u vezi s odredbom čl. 166. st. 1. ZPP-a. Stoga valja zaključiti da tuženikov uspjeh u ovom žalbenom postupku treba utvrditi samo i isključivo u odnosu na odluku o glavnoj stvari.

Zagreb, 1. lipnja 2021.

Predsjednik vijeća
dr. sc. Srđan Šimac

Broj zapisa: eb2f9-88ad5

Kontrolni broj: 099ac-df014-ae94a

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=SRĐAN ŠIMAC, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.